

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 6/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 22. marca 2017 predbežne prerokoval návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Miroslavom Kadúcom, Advokátska kancelária KADUC & PARTNERS s.r.o., Vajanského 40, Trnava, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade § 27 ods. 7, § 28 ods. 1, § 30 a § 32 ods. 2 a 4 v spojení s § 32 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 1 a 4, čl. 26 ods. 1, 2 a 4 a s čl. 31 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

1. Návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky prijíma na ďalšie konanie.

2. Návrhu na pozastavenie účinnosti § 27 ods. 7, § 28 ods. 1, § 30 a § 32 ods. 2 a 4 v spojení s § 32 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov **n e v y h o v u j e .**

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 27. decembra 2016 doručený návrh skupiny 30 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „navrhovatelia“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a § 37 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Navrhovatelia ústavnému súdu navrhli rozhodnúť o nesúlade ustanovení

- § 27 ods. 7, § 30 a § 32 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovacom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rokovacom poriadku“) s čl. 13 ods. 4 a s čl. 26 ods. 1, 2 a 4 ústavy a s čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“),

- § 28 ods. 1 zákona o rokovacom poriadku s čl. 13 ods. 3 a s čl. 31 ústavy,

- § 32 ods. 2 zákona o rokovacom poriadku v spojení s § 32 ods. 5 zákona o rokovacom poriadku s čl. 1 ods. 1 ústavy.

2. Navrhovatelia v úvode zdôraznili, že *„napádajú predpis v rozsahu, ktorý bol vymedzený uvedenými ustanoveniami rokovacieho poriadku“* (pozri bod 1 *in fine*) a že *„rokovací poriadok obsahuje ďalšie ustanovenia... ktoré síce nemusia byť priamo v rozpore s Ústavou... a medzinárodnými zmluvami, avšak z legislatívno-technického pohľadu súvisia s napadnutými... ustanoveniami. Navrhovatelia sú presvedčení, že ak Ústavný súd... svojím rozhodnutím vysloví nesúlad napadnutých ustanovení a tie následne stratia účinnosť, predmetné ustanovenia rokovacieho poriadku (ktoré nie sú zahrnuté do tohto podania) sa stanú obsoletnými (napr. odkaz na § 30 v § 27 ods. 8 a 9 a § 28 ods. 2).“*.

3. Po opise priebehu schvaľovania namietanej novely zákona o rokovacom poriadku (zákona č. 1/2017 Z. z., pozn.) v Národnej rade Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) a odcitovaní napadnutých zákonných ustanovení navrhovateľa vyjadrili presvedčenie, že *„citované ustanovenia rokovacieho poriadku nie sú v súlade s Ústavou SR a Dohovorom v troch rovinách... nesúlad s princípom ochrany práva na slobodu prejavu... s princípom ochrany slobodnej súťaže politických síl“* a *„s princípmi právneho štátu“*.

4. Navrhovateľa v časti II návrhu požiadali ústavný súd o pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení. V tejto súvislosti uviedli: *«... nové procedurálne pravidlá sa začnú uplatňovať už na nasledujúcej riadnej schôdzi NR SR, ktorej začiatok je naplánovaný na 31. január 2017... na prvej riadnej schôdzi NR SR v roku 2017 by mali byť prerokované závažné návrhy zákonov, a to jednak v štádiu prvého, rovnako ako aj druhého čítania... Nedostatočná miera diskusie – či už v rovine časového obmedzenia alebo na úrovni regulácie formálnych spôsobov prezentácie názoru poslancov NR SR – môže vyústiť do ľahkovážneho (rozumej nedokonalého a chybného) výsledku legislatívneho procesu... Uplatnenie napadnutých ustanovení rokovacieho poriadku môže ohroziť právo na slobodu prejavu, ktoré by chceli poslanci NR SR realizovať v rámci rokovaní nasledujúcich schôdzi NR SR, a to predovšetkým v rozprave k predloženým návrhom zákonov. V tejto súvislosti považujú Navrhovateľa za kľúčové zdôrazniť, že takýto zásah nie je len zásahom do ich osobných práv, ale aj do práv ich voličov, keďže „sloboda prejavu v parlamente musí byť chápaná nielen ako vyjadrenie osobného postoja poslanca, ale taktiež názoru jeho voličov.“ [Karácsony a ostatní v. Maďarsko zo dňa 17. 5. 2016, sťažnosti č. 42461/13, ESELP]... v nadväznosti na zásah do slobody prejavu, hrozí vážny následok – prijatie zákonov, ktoré síce budú schválené legálnym spôsobom (z formálneho hľadiska budú v poriadku), avšak nebudú precizované a optimalizované v procese dôslednej diskusie (z materiálneho hľadiska môžu byť nedokonalé). Aj keď je tento následok napravitel'ný (derogáciou týchto ustanovení), je možné racionálne predpokladať, že takáto náprava môže nastať až v dlhšom časovom horizonte (ak by mali byť smerodajným údajom najbližšie parlamentné voľby, tak sa môže jednať aj o niekoľko rokov), v ktorom môžu nespochybniteľne nastať značné hospodárske škody.»* Navrhovateľa v tomto ohľade poukázali na zoznam návrhov zákonov predložených a zaevidovaných národnou radou ku dňu podania tohto návrhu.

5. V časti III návrhu navrhovateľa rozviedli argumentáciu o nesúlade napadnutých ustanovení zákona o rokovacom poriadku s princípom ochrany práva na slobodu prejavu (bod 3). Navrhovateľa zdôrazňujú význam liberálnej koncepcie slobody slova a prejavu citovali z diela J. S. Milla „O politickej slobode“, M. Martinkoviča, z rozhodnutí ústavného súdu (napr. II. ÚS 146/2016, III. ÚS 42/09) či z príspevku predsedníčky ústavného súdu „Má sloboda prejavu hranice?“. Ďalej navrhovateľa v tejto súvislosti uviedli: *„Berúc do úvahy zmienený historický vývoj a relevanciu slobody prejavu v rámci politickej diskusie, je možné na napadnuté ustanovenia rokovacieho poriadku kriticky nazerať a identifikovať nesúlad s Ústavou... minimálne v dvoch smeroch:*

(i) v súvislosti s reguláciou času na diskusiu (§ 30 rokovacieho poriadku);

(ii) v súvislosti s obmedzeniami vo vzťahu k formálnej stránke prejavu (§ 27 ods. 7 a § 32 ods. 4 rokovacieho poriadku)... Obmedzovanie rečnickeho času poslanca je priamym zásahom do slobody prejavu poslanca, ktorého dôsledkom je zníženie úrovne objektívne merateľného kritéria – času diskusie, ktoré bolo v čase pred prijatím napadnutých ustanovení rokovacieho poriadku prakticky neobmedzené resp. maximalizované za účelom vytvorenia optimálnej platformy pre konštruktívnu výmenu názorov... pri... významnej úlohe poslanca NR SR (ktorý je navyše priamo volený občanmi SR, na rozdiel od členov vlády SR, ktorí nemajú takýto stupeň legitimacy a pritom ich prejav v rámci schôdze NR SR nie je limitovaný) bude jeho právo na slobodu prejavu časovo ohraničené, a to aj napriek tomu, že kvantitatívne zastupuje tisíce svojich voličov... vzhľadom na to, že dĺžka návrhu zákona nie je žiadnym spôsobom obmedzená, môžu nastať situácie (a zákonodarná činnosť NR SR v posledných rokoch nasvedčuje tomu, že aj nastávajú), kedy bude potreba viesť diskusiu ku komplexným normatívnym aktom – predstava o tom, že vystúpenie k nedávno prijatým civilným procesným kódexom, ktoré rozsahom obsiahli viac než 1.300 paragrafov, je limitované na niekoľko desiatok minút, je alarmujúca. Uvedené je dôležité vziať do úvahy o to viac, že vzhľadom na aktuálne zriadené koncepčné a poradné orgány vlády Slovenskej republiky je odôvodnené očakávanie podobných návrhov aj v oblasti občianskeho práva hmotného (rekodifikácia občianskeho zákonníka).“ Navrhovateľa tiež poukázali na skoršie rozhodnutie nemeckého ústavného súdu, v rámci ktorého «bol zamietnutý návrh na vyhlásenie protiústavnosti časového obmedzovania prejavu poslancov, pričom argumentom ústavného súdu bol názor, že poslanec nerealizuje svoje osobné právo na prejav: „Sloboda

prejavu poslanca v parlamente nie je slobodou občana voči štátu, ale je to jedna z kompetencií, v demokracii nevyhnutná na plnenie si svojich parlamentných úloh súvisiacich s postavením poslanca.“». Tieto právne závery však vzhľadom na aktuálnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) boli podľa ich názoru prekonané (napr. *Castells v. Španielsko*, *The Observer and Guardian v. Spojené kráľovstvo*). Podľa navrhovateľov *„obmedzenie slobody prejavu v dôsledku prijatia napadnutých ustanovení rokovacieho poriadku nie je kompatibilné s kritériami, ktoré stanovuje test proporcionality, a to predovšetkým na úrovni nevyhnutnosti obmedzenia v demokratickej spoločnosti“*. Posilňovanie trendu ochrany politickej diskusie v judikatúre ESLP vyplýva aj z jeho aktuálnych rozhodnutí (*Karácsony a spol. v. Maďarsko*, resp. *Szél a spol. v. Maďarsko*), *«v ktorých bolo zdôraznené, že „(verbálny a aj neverbálny) prejav demokraticky zvoleného parlamentného reprezentanta požíva veľmi vysokú úroveň ochrany“*». V posudzovanom prípade (*Karácsony a spol. v. Maďarsko*) treba *„zvýrazniť tézu o ochrane nielen verbálneho, ale aj neverbálneho prejavu poslancov, a to v kontexte zákazu vnášať do rokovacej sály transparenty, plagáty, letáky alebo iné obdobné vizuálne zobrazenia (§ 32 ods. 4 rokovacieho poriadku) a zákazu využívať zvukové prezentácie, obrazové prezentácie a obrazovo-zvukové prezentácie počas vystúpenia v rozprave (§ 27 ods. 7 rokovacieho poriadku)“*. Navrhovatelia považujú zákaz transparentov a plagátov za spiatočnicke opatrenie, ktoré nie je kompatibilné s dnešnou post-posmodernou dobou, v ktorej žijeme. *„Nová generácia prestáva rozumieť písanému slovu... pričom sa javí, že moderné technológie... sú optimálnym nástrojom, ktorým je možné zrozumiteľne prezentovať aj komplikované posolstvo... Dôraz na možnosť podať informácie zrozumiteľne a výstižne (napr. prostredníctvom grafu pri ekonomických témach) je podstatná aj vo vzťahu k fungovaniu médií, ktoré sú z objektívnych dôvodov (limitovaný vysielač čas/ohraničený priestor na stránke tlačených novín) častokrát nútené pristupovať k informačnej skratke... Pluralita, ktorá je jedným z hlavných atribútov slobody slova a prejavu, by sa mala vzťahovať nielen na pluralitu samotných názorov, ale aj na pluralitu (mnohosť) spôsobov a foriem jej realizácie.“*

6. V časti V návrhu (návrh navrhovateľov časť IV neobsahuje, pozn.) navrhovatelia poukázali na nesúlad napadnutých častí zákona o rokovacom poriadku s princípom ochrany

slobodnej súťaže politických síl (bod 3). V tejto súvislosti navrhovatelia uviedli: „*Napadnuté ustanovenia rokovacieho poriadku sú nesporne obmedzením slobody prejavu poslancov a ich práva vyhľadávať a šíriť informácie... V kontraste k týmto obmedzeniam je § 28 ods. 1 rokovacieho poriadku, v zmysle ktorého sa predsedovi NR SR udelí slovo kedykoľvek o to požiada, pričom dĺžka jeho rečnickeho času nie je obmedzená... Takýto právny mechanizmus je (i) jednak v rozpore s čl. 13 ods. 5, keďže umožňuje neuplatňovať obmedzenia práva na slobodu prejavu vo vzťahu k predsedovi NR SR (je vyňatý z pôsobnosti týchto obmedzení) a (ii) zároveň zasahuje do slobodnej súťaže politických síl v demokratickej spoločnosti, keďže neprimerane a neodôvodnene preferuje jeden subjekt (ktorý nie je nezávislý, ale reprezentuje svoju politickú stranu) voči ostatným subjektom, čím sa do systému dostáva výrazný prvok nerovnováhy... toto zvýhodnenie je absolútne, tzn. že sa nevzťahuje len na oblasť špecifických ústavnoprávnych právomocí a kompetencií predsedu NR SR (predovšetkým čl. 89 ods. 2 Ústavy SR), ale naopak kedykoľvek... je... zrejmé, že v rámci schôdze NR SR budú (i) poslanci NR SR obmedzovaní v rámci ich prejavu, avšak (ii) zložky výkonnej moci (členovia vlády SR a prezident SR) obmedzené nie sú. Bez ambície o hĺbkový rozbor základných postulátov parlamentnej republiky v duchu modernej konštitucionalistiky je možné konštatovať, že takáto disproporcja je v rámci vzťahov medzi zákonodarnou a výkonnou mocou neštandardná.“*

7. V časti VI návrhu navrhovatelia poukázali na nesúlad napadnutých častí zákona o rokovacom poriadku s princípmi právneho štátu (bod 3). V tejto súvislosti navrhovatelia akcentovali princíp právnej istoty (PL. ÚS 15/98, PL. ÚS 19/98) a uviedli: «*Napadnuté ustanovenie § 32 ods. 2 rokovacieho poriadku vymedzuje právo osoby predsedajúcej schôdzi NR SR vyzvať na zachovanie poriadku poslanca NR SR, ktorý svojimi prejavmi alebo činmi v rokovacej sále prekročil hranice slušnosti, alebo ktorý svojím konaním narúša priebeh rokovania... Problémovým, v kontexte ústavného imperatívu zrozumiteľnosti a jasnosti právnych noriem, je vágny pojem „hranice slušnosti“... neexistuje žiaden objektívny referenčný rámec (napr. etický kódex poslanca NR SR), ktorý by umožňoval posúdiť aplikujúcemu subjektu (predsedajúcemu) vzťah problémového konania poslanca NR SR k normám slušnosti. Vytvára sa tým priestor pre právnu úvahu aplikujúceho subjektu, ktorý však vychádza zo svojich subjektívnych predstáv o slušnosti, o ktorých daný*

poslanec nemôže mať informáciu...» Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozhodnutí Handyside proti Spojenému kráľovstvu uviedol: «Sloboda prejavu sa... uplatňuje nielen vo vzťahu k informáciám alebo myšlienkam, ktoré sú prijímané priaznivo alebo sú považované za neútočné či neutrálne, ale aj vo vzťahu k tým, ktoré urážajú (obťažujú), šokujú či znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o „demokratickej spoločnosti“.» Podľa navrhovateľov „[u]vedené platí obzvlášť v kontexte ďalšieho napadnutého ustanovenia rokovacieho poriadku (§ 32 ods. 5), v zmysle ktorého je možné za opakované narušenie poriadku (ktoré môže nastať aj v dôsledku prekročenia hraníc slušnosti) iniciovať disciplinárne konanie voči poslancovi NR SR a teda priamo sankcionovať tohto poslanca NR SR“.

8. V časti VII návrhu navrhovateľa reagovali na doktrínu autonómie parlamentu, v zmysle ktorej platí, že ústavný súd je zdržanlivý v otázkach vnútroorganizačných mechanizmov fungovania národnej rady. V tomto ohľade citovali z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 11/2012.

9. V časti VIII návrhu navrhovateľa požiadali o prednostné prerokovanie návrhu, pričom naliehavosť odôvodnili predchádzajúcimi časťami tohto návrhu (II až VII).

10. Navrhovateľa formulujú petit svojho návrhu takto:

„(i) Ustanovenia § 27 ods. 7, § 30 a § 32 ods. 4 zákona... č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení... neskorších predpisov nie sú v súlade s Čl. 13 ods. 4, Čl. 26 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a Čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských právach a základných slobôd.

(ii) Ustanovenia § 28 ods. 1 zákona... č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení... neskorších predpisov nie sú v súlade s Čl. 13 ods. 1 a Čl. 31 Ústavy Slovenskej republiky.

(iii) Ustanovenia § 32 ods. 2 v spojení s § 32 ods. 5 zákona... č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení... neskorších predpisov nie sú v súlade s Čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

11. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou...

Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak osoby uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až f) dospejú k názoru, že právny predpis nižšej právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, môžu podať ústavnému súdu návrh na začatie konania.

Podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy a § 18 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ústavný súd začne konanie, ak návrh podá najmenej pätina poslancov Národnej rady Slovenskej republiky.

12. Ústavný súd návrh na začatie konania prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľov konštatoval, že navrhovatelia sú podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde aktívne legitimovaní na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, pričom ich návrh obsahuje všetky náležitosti ustanovené zákonom o ústavnom súde. Na základe tohto zistenia ústavný súd dospel k záveru, že nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto ho podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde prijal na ďalšie konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

14. Skupina poslancov predložila aj návrh, aby ústavný súd súčasne s prijatím ich návrhu na ďalšie konanie podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodol o pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení zákona o rokovacom poriadku.

Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy ak ústavný súd prijme návrh na konanie podľa odseku 1, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prijme návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, môže uznesením pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva alebo slobody alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva alebo slobody“), ak hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok.

Podľa § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže rozhodnúť o pozastavení účinnosti napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení aj na návrh účastníka konania. Návrh na pozastavenie účinnosti musí obsahovať konkretizáciu a spôsob ohrozenia základných práv alebo slobôd alebo skutočností, ktoré preukazujú, že hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok. O tomto návrhu rozhodne ústavný súd bez zbytočného odkladu.

15. Návrh na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o rokovacom poriadku navrhovatelia odôvodnili v rozsahu uvedenom v bode 4, pričom v ich prípade platí režim ustanovenia § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a nie – ako nesprávne uvádzajú – § 38 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. V súvislosti s rozhodovaním o návrhu skupiny poslancov na pozastavenie účinnosti napadnutých ustanovení zákona o rokovacom poriadku ústavný súd zdôrazňuje, že k uplatneniu svojej právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy pristupuje vo svojej doterajšej judikatúre len v dostatočne odôvodnených prípadoch a pritom celkom výnimočne, t. j. keď sú spôsob ohrozenia označených základných práv a slobôd, resp. hrozba hospodárskej škody alebo iného nenapraviteľného následku v návrhu dostatočne konkretizované, pričom z okolností prípadu zjavne vyplýva, že ide o tvrdenie navrhovateľov, ktoré možno považovať za preukázané, a teda opodstatnené (napr. PL. ÚS 13/09).

17. Navrhovatelia svoj návrh na pozastavenie účinnosti napadnutých zákonných ustanovení odôvodnili v podstate tým, že prvá schôdza národnej rady podľa novej (v tomto návrhu rozporovanej, pozn.) právnej úpravy sa má uskutočniť už 31. januára 2017, na ktorej sa majú prerokovať závažné legislatívne návrhy. Napadnuté zákonné obmedzenia – *„či už v rovine časového obmedzenia alebo na úrovni regulácie formálnych spôsobov prezentácie názoru poslancov NR SR“* – môžu podľa názoru navrhovateľov *„vyústiť do ľahkovážneho (rozumej nedokonalého a chybného) výsledku legislatívneho procesu“*.

18. K času rozhodovania ústavného súdu však národná rada uskutočnila už dve schôdze, ktoré sa uskutočnili v čase od 31. januára 2017 do 14. februára 2017 (12. schôdza) a v čase od 14. februára 2017 do 17. februára 2017 (13. schôdza). Na svojej 12. schôdzi národná rada prerokovala 93 bodov programu (zväčša návrhy zákonov), ako aj ďalšie body – napr. interpelácie, odpovede členov vlády na interpelácie a hodina otázok. Na svojej 13. schôdzi národná rada prerokovala jediný bod programu – návrh na vyslovenie nedôvery predsedovi vlády Slovenskej republiky. Nosný – navrhovateľmi prezentovaný – dôvod na pozastavenie účinnosti napadnutých zákonných ustanovení zákona o rokovacom poriadku, a to že 31. januára 2017 sa má uskutočniť schôdza národnej rady na základe nových pravidiel rokovania, sa takto stal obsolétny a iné dôvody ústavný súd nevzhliadol.

19. V neposlednom rade ústavný súd k odôvodneniu navrhovateľov v bode 4 uvádza, že pozastavenie účinnosti sa podľa ich návrhu má dotknúť všetkých napadnutých ustanovení zákona o rokovacom poriadku (t. j. § 27 ods. 7, § 28 ods. 1, § 30 a § 32 ods. 2

a 4 v spojení s § 32 ods. 5), ktorých obsah i rozsah celkom zjavne presahuje navrhovateľmi uvádzané nosné dôvody/výhrady samotného návrhu. Navrhovatelia v petite návrhu požadujú vysloviť nesúlad napríklad aj týchto zákonných pravidiel: „*Rečník hovorí spravidla vo voľnom prednese. Pri svojom vystúpení môže použiť poznámky v papierovej podobe alebo v elektronickej podobe...*“, „... *prezidentovi republiky a členom vlády sa udelí slovo, kedykoľvek o to požiadajú...*“, „*Do rokovacej sály je zakázané vnášať... zbrane, výbušniny a paralyzujúce prístroje a látky...*“ V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že nepovažoval za účelné a „technicky“ bezproblémové, aby uvedené diskrepancie rozsahu napadnutých častí zákona o rokovanom poriadku (body 2 a 10) a uvádzaných nosných dôvodov (body 3 až 7) odstránil už v tejto procesnej fáze predbežného prerokovania napr. tým spôsobom, že by návrh prijal (časť II) výlučne v rozsahu uvádzaných nosných dôvodov a vo zvyšnej časti by ho odmietol [pozri napr. vyššie uvedené v kurzíve, ktoré navrhovatelia (vyjmúc body 2 a 10) argumentačne nerozporujú]. Ústavný súd sa s uvedeným vysporiada vo svojom meritórnom rozhodnutí, a to z dôvodu komplexného posúdenia ústavnosti napadnutých častí zákona o rokovanom poriadku (bod 10).

20. Možno preto uzavrieť, že v danom prípade ústavný súd nezistil dôvody alebo okolnosti, ktoré by pri prijatí návrhu na ďalšie konanie mali viesť k uplatneniu jeho právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy, návrh navrhovateľov na pozastavenie účinnosti označených ustanovení zákona o rokovanom poriadku zároveň vyhodnotil ako nedostatočne odôvodnený, keďže v ňom absentujú skutočnosti, ktoré by preukazovali, že môže dôjsť k ohrozeniu základných práv alebo slobôd, resp. že hrozí značná hospodárska škoda alebo iný vážny nenapraviteľný následok podľa § 38 ods. 2 zákona o ústavnom súde, preto tomuto návrhu navrhovateľov nevyhovelo (bod 2 výrokovej časti tohto rozhodnutia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. marca 2017